



Arrest

nr. 111 411 van 8 oktober 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratief dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BOTERMAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 3 december 2012 het Rijk binnen en dienden op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 juni 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor verzoeker luidt als volgt:
"A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Noord-Koreaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Hamgyongbuk provincie (do), Sanbon district (gun), Sanbon Up. Uw vader had een hogere post in een fabriek maar toen u een jaar of drie à vier was werd hij gearresteerd als politiek crimineel. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem. Jullie werden gedwongen te verhuizen naar een dorp diep in de bergen, met name Songbon gun, Chosan ri, Sunchon. Uw moeder slaagde erin jullie daar weg te krijgen nadat ze scheidde van uw vader toen u twaalf jaar was en dan vestigden jullie zich in Onsong gun, Sambong rodong zha gu. U deed uw hogere middelbare en ging aan de slag als ijzersmid in een fabriek. U verkocht ook tweedehandskledij uit China en toen u van de vader van een vriend die bij de veiligheidsdiensten werkt vernam dat u arrestatie riskeerde verliet u het land meteen.

U kwam in 1997 aan in China en vestigde zich in Yongil stad (Yanji in het Chinees) en woonde er vier jaar. U werkte er als arbeider en ging samenwonen met de Noord-Koreaanse K. D. (...) (O.V. 7.621.403; CG 12/22188/B). Jullie kregen een dochter en vermits jullie geen legale identiteit bezaten in China vertrokken jullie naar Zuid-Korea. In januari 2001 kwamen jullie er aan en jullie bekwamen de Zuid-Koreaanse nationaliteit en werden er geregistreerd als gehuwd koppel. Jullie kregen nog een zoon en gingen in Pusan stad wonen. Uw laatste verblijfplaats was in Kimhe stad. U ging opnieuw aan de slag als ijzersmid in Hanjing Chonkong Up sinds augustus 2002. Automatisch werd u lid van de Arbeidersvereniging en als zij opriepen tot staking moest u verplicht meedoen. Uw inspecteur raadde u dat af maar u werd onder druk gezet om toch deel te nemen. Elk jaar waren er stakingen en minstens één lid van de Arbeidersvereniging pleegde dan zelfmoord. De leiders van de Arbeidersvereniging zetten u onder druk om zelfmoord te plegen. Toen u de staking niet bijwoonde, kwamen de leiders naar uw huis en plakten stickers erop zodat iedereen wist dat u uit Noord-Korea kwam en uw kinderen hun vrienden verloren en jullie gediscrimineerd werden. U ging klagen bij de politie maar u moest de staking bijwonen als lid van de vereniging en de leiders van de Arbeidersvereniging werden dus niet aangehouden. Uw vrouw werd door de Zuid-Koreaanse inlichtingendiensten onder druk gezet om te pogen haar schoonbroer naar Zuid-Korea te krijgen. Haar zus is gehuwd met een man die een belangrijke post in Pyongyang heeft. Jullie vertrokken met jullie Zuid-Koreaanse paspoorten en verscheurden die na aankomst in Europa. Jullie verklaren zich vluchteling in België op 3 december 2012 als Noord-Koreanen.

B. Motivering

Na de gehoren door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 5 december 2012, punt 6). Het gegeven dat u, die oorspronkelijk uit Noord-Korea komt, na aankomst in Zuid-Korea de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verkregen, heeft u echter niet aangehaald. U heeft ook nooit uw Zuid-Koreaanse reispaspoort voorgelegd, terwijl uit de reeds aangehaalde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat u wel over een dergelijk document beschikt heeft en u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 5 december 2012, punten 23-26, Gehoor CGVS, 25 januari 2013, p. 3). U heeft dan ook getracht om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over uw nationaliteit. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Op de vraag of u, naast de Noord-Koreaanse nationaliteit, nog over een andere nationaliteit beschikt, antwoordde u immers negatief. U ontkende zelfs uitdrukkelijk ooit in Zuid-Korea geweest te zijn en legde geen enkel

identiteitsdocument uit Zuid-Korea neer (Gehoor CGVS, 25 januari 2013, p. 2 en 29 mei 2013, p. 5). Uw leugens over zulk cruciaal element als uw nationaliteit ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Na confrontatie met de informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade, heeft u toegegeven te hebben gelogen over uw nationaliteit. U stelde dat u uw Zuid-Koreaanse nationaliteit niet wilde vermelden omdat de Belgische autoriteiten uw aanvraag dan niet zouden aanvaarden (Gehoorverslag CGVS, 29 mei 2013, p. 6). Er dient in dit kader op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U was bij aanvang van het gehoor op 29 mei 2013 ook nog niet van plan te vertellen over uw Zuid-Koreaanse verblijf. Op de vraag waarom u van gedachten veranderde, antwoordde u omdat u in België zou willen wonen (Gehoorverslag CGVS, 29 mei 2013, p. 10). Deze uitleg geeft de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Het gegeven dat u mogelijks ook nog steeds over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt en het gegeven dat Noord-Koreanen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd bij terugkeer naar Noord-Korea zeker problemen riskeren die gelijkstaan aan vervolging, leidt in uw geval echter niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan. Het volstaat met andere woorden om een asielaanvraag te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u zeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Zuid-Korea. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U haalde bij aanvang van uw asielaanvraag immers geen elementen ten opzichte van Zuid-Korea aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Na confrontatie met de informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade stelde u dan wel plots dat u gevaar liep in Zuid-Korea: enerzijds werd u op werk onder druk gezet om zelfmoord te plegen en anderzijds werd uw vrouw door de Zuid-Koreaanse veiligheidsdiensten onder druk gezet om te pogen haar schoonbroer naar Zuid-Korea te krijgen. De vaststelling dat u, wanneer u voelt dat uw aanvraag geen positieve wending zal krijgen, plots nieuwe motieven aanhaalt is op zich niet afdoende, u dient deze motieven ook aannemelijk te maken. Uw verklaringen over uw werk en uw rol in de Arbeidersvereniging zijn echter niet van die aard dat ze het Commissariaat-generaal kunnen overtuigen. Op de vraag waarom u niet gewoon uit de Arbeidersvereniging kon stappen, zei u dat u er automatisch lid van geworden was en dat u, als u eruit zou stappen, het bedrijf zou moeten verlaten. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat dan niet deed, ontwijkt u vooreerst een antwoord en begint u over de zogenaamde problemen van uw vrouw in Zuid-Korea. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u het bedrijf niet gewoon verliet, stelt u dat u in een appartement van dat bedrijf woonde en het niet zo simpel was dat bedrijf te verlaten en opnieuw begint u over de problemen die uw vrouw zou

ondervonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 29 mei 2013, p. 7). Gezien de ernst van de door u beweerde problematiek met de arbeidersvereniging kan het niet overtuigen dat u niet daadwerkelijk de stap zou hebben gezet het bedrijf te verlaten en uw afwachtende houding kan dan ook alles behalve overtuigen. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het gegeven dat uw echtgenote een andere versie van de feiten gaf. Ze stelde dat uw probleem eruit bestond dat u onder druk werd gezet het leiderschap op te nemen in de Arbeidersvereniging daar waar de verantwoordelijke inspecteur voor jullie familie adviseerde dit niet te doen en waardoor u zich tussen twee vuren bevond (Gehoorverslag CGVS echtgenote, 29 mei 2013, p. 9).

De problemen die u inroept aangaande uw vrouw kunnen ook niet overtuigen. U stelt de naam te kennen van haar oudere zus, K. Y. (...), en het draait om haar echtgenoot. Het enige dat u over hem weet te zeggen is dat hij een belangrijke post heeft bij 'de autoriteiten' in Pyongyang. U kent niet eens zijn naam, u weet niet voor welke dienst hij werkt (Gehoorverslag CGVS, 29 mei 2013, pp. 7-8). Uw vrouw stelde op haar beurt dat het om haar zus K. P. (...) ging, een vaststelling die de nodige verbazing wekt. Toen uw echtgenote gevraagd werd naar de naam van haar schoonbroer diende ook zij hierop opvallend genoeg het antwoord schuldig te blijven en vergoelijkte ze deze onwetendheid door te stellen dat ze opgroeide bij haar grootmoeder en het huwelijk niet had kunnen bijwonen (Gehoorverslag echtgenote, CGVS 29 mei 2013, p. 3-4). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg totaal niet kan overtuigen, daar het algemeen geweten is dat iemand die uit Pyongyang komt, aanzien heeft. Dat haar zus erin geslaagd is om zo iemand te "strikken", kan niet anders dan indruk gemaakt hebben. De kennis van die naam en de kracht van zulk een connectie kunnen in het Noord-Koreaanse bestel van zulk belang geweest zijn, dat diens naam in jullie geheugen zou gebeiteld moeten geweest zijn. De vaststelling dat jullie omtrent dit door jullie aangehaalde 'motief' geen coherente en meer overtuigende verklaringen kunnen afleggen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

U legt nog foto's neer van uzelf met familieleden in Noord-Korea, ook uw echtgenote legt foto's neer van zichzelf en Noord-Koreaanse familieleden. Deze foto's vermogen bovenstaande vaststellingen echter niet om te buigen daar ze geen nieuw licht werpen op uw motieven.

Gezien al deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook in hoofde van uw echtgenote K. D. (...) (O.V. 7.621.403; CG 12/22188/B) neemt het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Noord-Korea, maar dat u wel naar Zuid-Korea kan worden teruggeleid."

1.3. De bestreden beslissing voor verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Noord-Koreaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Hamgyongnam provincie (do), Kowon district (gun), Kunne ri. Uw ouders waren lid van de Arbeiderspartij. U heeft een zus die in Pyongyang kon gaan studeren en daar blijven wonen is omdat ze huwde met een man uit Pyongyang. Zij leden geen honger maar in de rest van het land waren velen aan het sterven ten gevolge van ondervoeding. Daarom vertrok u in 1997 naar China. U verbleef er op een boerderij en later ontving u hulp van de kerk. U ontmoette er de Noord-Koreaan P. W. (...) (O.V. 7.621.403; CG 12/22188) in Yongil stad (Yanji in het Chinees) en jullie gingen samenwonen. Jullie kregen een dochter en vermits het riskant was daar te leven omdat er veel inspecties waren die tot doel hadden illegale Noord-Koreanen

op te sporen, vertrokken jullie naar Zuid-Korea. In januari 2001 kwamen jullie er aan en jullie bekwamen de Zuid-Koreaanse nationaliteit en werden er geregistreerd als gehuwd koppel. Jullie kregen nog een zoon en gingen in Pusan stad wonen. Uw laatste verblijfplaats was in Kimhe stad en u werkte ongeveer anderhalf jaar bij een tandarts. Uw man ging aan de slag als ijzersmid in Hanjing Chonkong Up en was aangesloten bij de Arbeidersvereniging. Elk jaar waren er stakingen en minstens één lid van de Arbeidersvereniging pleegde dan zelfmoord. De leiders van de Arbeidersvereniging zetten uw echtgenoot onder druk om een van de leiders van de Arbeidersvereniging te worden. De inspecteur die instond voor uw familie adviseerde jullie dat 'aanbod' niet aan te nemen. Zelf werd u door de Zuid-Koreaanse inlichtingendiensten onder druk gezet om te pogen uw schoonbroer naar Zuid-Korea te krijgen. Uw zus K. P. (...) is gehuwd met een man die een belangrijke post in Pyongyang heeft. Jullie vertrokken met jullie Zuid-Koreaanse paspoorten en verscheurden die na aankomst in Europa. Jullie verklaren zich vluchteling in België op 3 december 2012 als Noord-Koreanen.

B. Motivering

Na de gehoren door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 5 december 2012, punt 6). Het gegeven dat u, die oorspronkelijk uit Noord-Korea komt, na aankomst in Zuid-Korea de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verkregen, heeft u echter niet aangehaald. U heeft ook nooit uw Zuid-Koreaanse reispaspoort voorgelegd, terwijl uit de reeds aangehaalde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat u wel over een dergelijk document beschikt heeft en u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 5 december 2012, punten 23-26, Gehoor CGVS, 25 januari 2013, p. 3). U heeft dan ook getracht om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over uw nationaliteit. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Op de vraag of u, naast de Noord-Koreaanse nationaliteit, nog over een andere nationaliteit beschikt, antwoordde u immers negatief. U ontkende zelfs uitdrukkelijk ooit in Zuid-Korea geweest te zijn en legde geen enkel identiteitsdocument uit Zuid-Korea neer (Gehoor CGVS, 25 januari 2013, p. 2). Uw leugens over zulk cruciaal element als uw nationaliteit ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Nadat uw echtgenoot geconfronteerd is geweest met de informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade en hij toegegeven heeft over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken, heeft u ook toegegeven gelogen te hebben over uw nationaliteit. U stelde dat u de waarheid over uw Zuid-Koreaanse nationaliteit niet vertelde omdat u bang was dat de immigratiebeambten uw aanvraag dan niet zouden aanvaarden (Gehoorverslag CGVS, 29 mei 2013, p. 2). Er dient in dit kader op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Het gegeven dat u mogelijks ook nog steeds over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt en het gegeven dat Noord-Koreanen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd bij terugkeer naar Noord-

Korea zeker problemen riskeren die gelijkstaan aan vervolging, leidt in uw geval echter niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan. Het volstaat met andere woorden om een asielaanvraag te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u zeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Zuid-Korea. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U haalde bij aanvang van uw asielaanvraag immers geen elementen ten opzichte van Zuid-Korea aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Na confrontatie met de informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade stelde u wel dat u gevaar liep in Zuid-Korea: enerzijds werd u door de Zuid-Koreaanse veiligheidsdiensten onder druk gezet om te pogen uw schoonbroer naar Zuid-Korea te krijgen en anderzijds zat uw man tussen twee vuren omdat hij enerzijds onder druk werd gezet een leider van de Arbeidersvereniging te worden en anderzijds werd aangemaand dit niet te doen afgaand op het advies van jullie inspecteur. De vaststelling dat u, wanneer u voelt dat uw aanvraag geen positieve wending zal krijgen, plots nieuwe motieven aanhaalt is op zich niet afdoende, u dient deze ook aannemelijk te maken. U poneert dat uw zus met zo een belangrijke man gehuwd is dat de Zuid-Koreaanse autoriteiten u zowaar onder druk zetten om die man naar hun land over te laten komen. Maar u bent niet eens in staat zijn naam te geven. Zelfs al zou u die persoon in kwestie nooit ontmoet hebben, het is algemeen geweten dat iemand die uit Pyongyang komt, aanzien heeft. Dat uw zus erin geslaagd is om zo iemand te "strikken", kan niet anders dan indruk gemaakt hebben. De kennis van die naam en de kracht van zulk een connectie kunnen in het Noord-Koreaanse bestel van zulk belang geweest zijn, dat diens naam in uw geheugen zou gebeiteld moeten geweest zijn (Gehoorslag CGVS, 29 mei 2013, pp. 4-5). Verder raakt het kant noch wal dat als de Zuid-Koreaanse autoriteiten u onder druk zetten om in contact te treden met die bepaalde zus uw man er niet eens in slaagt de juiste zus te benoemen ook al heeft hij haar nooit ontmoet. Men kan verwachten dat als u omwille van een familieband hinder ondervindt, u dit met uw echtgenoot bespreekt en de vaststelling dat hij dé zus uit Pyongyang verkeerd benoemt kan dan ook, en dat hoeft geen betoog, niet overtuigen (Gehoorslag echtgenoot CGVS, 29 mei 2013, p. 7).

Verder kunnen uw verklaringen over de problemen van uw man op zijn werk helemaal niet overtuigen. U stelt het voor dat zijn probleem erin bestond om leiderschap op te nemen in de Arbeidersvereniging daar waar de verantwoordelijke inspecteur voor jullie familie adviseerde dit niet te doen waardoor uw echtgenoot zich tussen twee vuren bevond (Gehoorslag CGVS, 29 mei 2013, p. 9). Nochtans repte uw echtgenoot er met geen woord over dat hem leiderschap werd aangeboden, integendeel, hij beweerde door hen onder druk te worden gezet zelfmoord te plegen om zo 'victorie te behalen' (Gehoorslag echtgenoot CGVS, 29 mei 2013, p. 6). U met deze discrepantie geconfronteerd, herhaalt u slechts dat hem geadviseerd werd een van de leiders van de Arbeidersvereniging te worden en stakingen te beëindigen door de zelfmoord van een van de leiders (Gehoorslag CGVS, 29 mei 2013, p. 9). Het hoeft geen betoog dat jullie uiteenlopende verklaringen hieromtrent totaal niet kunnen overtuigen.

U legt nog foto's neer van uzelf met familieleden in Noord-Korea, ook uw echtgenoot legt foto's neer van zichzelf en Noord-Koreaanse familieleden. Deze foto's vermogen bovenstaande vaststellingen echter niet om te buigen daar ze geen nieuw licht werpen op uw motieven.

Gezien al deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook in hoofde van uw echtgenoot P. W. (...) (O.V. 7.621.403; CG 12/22188) neemt het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Noord-Korea, maar dat u wel naar Zuid-Korea kan worden teruggeleid.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A2 van het vluchtelingenverdrag. Bij de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat verzoekers opkomen tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen en willen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voeren dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren aangaande de vaststellingen betreffende hun Zuid-Koreaanse nationaliteit. Derhalve blijven de desbetreffende motieven van de commissaris-generaal onverminderd overeind.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

4.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden vervolgingen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.3.1. Verzoekers zijn incoherent waar ze enerzijds stellen *“Het is aannemelijk dat beide echtgenoten verschillende verklaringen aflegden, alwaar de spanningen begonnen met de gedwongen opname van het leiderschap en de echtgenoot van verzoekster pas nadien onder druk werd gezet om zelfmoord te plegen, hetgeen de druppel was voor het gezin om te vertrekken”* en anderzijds benadrukken ze geen strijdige verklaringen afgelegd te hebben met name *“Het echtpaar legde geen tegenstrijdige verklaringen af, men legde enkel een verschillende nadruk in het verhaal. Bovendien is het zo dat de echtgenoot van verzoekster haar aanvankelijk niet veel had verteld over de opgelegde ‘zelfmoordpoging’ teneinde haar en de kinderen niet te verontrusten”*. De Raad kan slechts vaststellen dat inzake de door verzoeker voorgehouden druk vanwege de Arbeiderspartij en de door verzoekster voorgehouden druk om haar schoonbroer naar Zuid-Korea te brengen, ernstige tegenstrijdigheden werden afgelegd en deze door de bestreden beslissing correct weergegeven, onwetendheden en ongeloofwaardigheden de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient tevens vast te stellen dat verzoekers manifest bedrieglijk handelden door hun Zuid-Koreaanse nationaliteit niet aan te geven, zelfs te ontkennen.

Verzoekers beperken zich in deze tot het herhalen van het asielaanvraag en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen en het benadrukken van één versie van de feiten (dat het K. Y. betrof en niet K. P. terwijl verzoekster het in haar gehoor continu over K. P., de tweede oudste zus, heeft, gehoor p. 3-5) en het maken en herhalen van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, die geen van allen vermogen te overtuigen (*“Verzoeker heeft deze man evenwel nooit ontmoet, aangezien hij zijn echtgenote pas heeft leren kennen in China”, “Door het grote tijdsverloop (men vluchtte in 2001 uit China) is de naam hen niet meer bekend”* en *“Het is aannemelijk dat verzoek(st)er door de vele gebeurtenissen die hij / zij reeds meemaakte (vlucht uit Noord-Korea, uit China en uit Zuid-Korea) en door het tijdsverloop de naam van de schoonbroer (van zijn echtgenote) niet meer herinnert”*) en soms ronduit tegenstrijdig zijn (*“Verzoekster heeft deze man evenwel nooit ontmoet, aangezien haar zus op jonge leeftijd is vertrokken naar Pyongyang om te gaan studeren en nadien niet meer terugkeerde. Bovendien groeide verzoekster op bij haar grootmoeder woonde en heeft zij het huwelijk nooit kunnen bijwonen.”* terwijl ze eerder verklaarde *“ik heb hem twee of drie keer ontmoet. Een keer op de verjaardag van mijn vader en toen mijn schoonbroer vakantie had konden zij naar ons komen (...),”* gehoor verzoekster p. 4), maar laten na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die

de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekers eerst hun problemen in Zuid-Korea verzwijgen, zelfs ontkennen er geweest te zijn, indien ze dermate zware vervolging zouden vrezen en verzoeker zelfs tot zelfmoord gedwongen zou zijn. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.3.2. Aangaande de door verzoekers aangevoerde discriminaties omwille van hun Noord-Koreaanse afkomst, benadrukt de Raad dat, conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard dienen te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. De door verzoekers aangevoerde feiten voldoen hier *in casu* niet aan. Immers waar verzoekers aanvoeren dat *“Dat het gezin niet lang kan ‘verbergen’ dat zij deze afkomst hebben dan ook telkens op vlak van arbeid, werkzaamheden, school en opleiding voor de kinderen, zullen worden gevisieerd en gediscrimineerd door de Zuid-Koreaanse maatschappij”* beperken zij zich tot louter hypothetische toekomstige beweringen. Dat *“de kinderen werden gepest op school en in hun vrije tijd, de deur van hun appartement werd beklad”* zijn bezwaarlijk ernstig genoeg om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen. Bovendien kan uit de verklaringen van verzoekers blijken dat ze beiden werk hadden en ze in een appartement van het bedrijf konden wonen, waaruit bezwaarlijk discriminatie kan blijken. Indien *“Deze verschillende discriminaties in het leven van het gezin hebben het gevoel gegeven dat het onmogelijk is om nog op redelijke wijze te verblijven en te leven in het land”*, dan benadrukt de Raad dat verzoekers vrees tevens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hen aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), *quod non in casu*.

4.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.6. In het verzoekschrift vragen verzoekers geen toekenning van de subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van hun asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in geval van terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK